

Stefan Moysa

"Ich glaube an Jesus Christus", Karl Rahner, Einsiedeln 1968 : [recenzja]

Collectanea Theologica 40/2, 195

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Karl RAHNER, *Ich glaube an Jesus Christus*, Einsiedeln 1968, Benziger Verlag, s. 70.

W trzech kazaniach wygłoszonych w katedrze w Münster Karl Rahner mówił o centralnym problemie chrześcijaństwa: co oznacza wiara w Jezusa Chrystusa? Te przemówienia opracowane do druku złożyły się na małą książeczkę, napisaną w formie medytacji teologicznej, rodzaju literackim ulubionym przez autora.

Potraktowane są w niej trzy problemy, które można wypowiedzieć w formie tez:

1. W akcie prawdziwej miłości bliźniego, w którym człowiek całkowicie i bezinteresownie oddaje się drugiemu, zawiera się afirmacja Jezusa Chrystusa.
2. Jezus Chrystus jest Bogiem-Człowiekiem i jedynie On przynosi zbawienie.
3. Konkretny stosunek człowieka do Jezusa Chrystusa musi się opierać na formule dogmatycznej, którą Kościół o Nim daje oraz na doświadczeniu osobistym.

Chociaż książeczka nie wnosi wiele nowego w stosunku do innych prac autora — co nie jest zresztą jej zadaniem — świadczy jednak o tym, ile problemów teologicznych implikuje prawdziwe życie wewnętrzne. Rahner przed żadnym z nich nie ucieka, ale prowadzi swego czytelnika przez nieraz zawile rozumowania, chcąc by jego wiara spełniała zawsze podwójne wymagania: by była wiarą ugruntowaną, ale również zawsze wiarą szukającą. Prawdziwa bowiem wiara, jak stwierdza autor, nie spoczywa i nie powtarza tylko osiągniętych formuł, ale jest wiarą pytającą, która wciąż wyznaje swoje niezrozumienie i wciąż na nowo doświadcza, że usłyszane posłannictwo zostało przyswojone niedoskonale” (s. 8). „Uporczywe, trzeźwe, drażące pytanie... jest już aktem pobożności ofiarowanym duchowo rozbudzonemu chrześcijaninowi” (*tamże*).

Ks. Stefan Moysa SJ, Warszawa

Bericht aus Uppsala 1968. Offizieller Bericht über die Vierte Vollversammlung des Ökumenischen Rates der Kirchen, Uppsala 4—20 Juli 1968, wyd. Norman Goodall, niemieckie wydanie przygotował Walter Müller-Römheld, Genf 1968, Ökumenischer Rat der Kirchen, s. 524.

Sprawozdanie z ostatniego plenarnego zebrania Światowej Rady Kościołów zajmuje przeszło 500 stron drobnego druku i zawiera olbrzymi materiał charakterystyczny dla ewolucji, którą przechodzi ta jedyna w swoim rodzaju instytucja od czasu jej powstania w roku 1948. Najważniejszą częścią tego sprawozdania są referaty przygotowane przez poszczególne sekcje, które też zostały wydane osobno celem większego ich rozpowszechnienia¹.

Czytelnika śledzącego rozwój ruchu ekumenicznego uderza przede wszystkim fakt, że zagadnienia czysto teologiczne zostały przez zebranie w Uppsali potraktowane w rozmiarach bardzo szczupłych. Na sześć referatów sekcyjnych tylko jeden, o Duchu Świętym i powszechności Kościoła, zajmuje się tą problematyką, znakomita zaś większość referatów, sprawozdań, przemówień dotyczy zagadnień społecznych, gospodarczych, problemu wojny i pokoju, misji i nowych stylów życia chrześcijańskiego.

¹ *Uppsala spricht. Die Sektionsberichte der Vierten Vollversammlung des Ökumenischen Rates der Kirchen, Uppsala 1968*, Genf 1968, Ökumenischer Rat der Kirchen, s. 104.